

Voorwoord

In de meditatie - stelt elk mens z'n vragen aan een wereld die op onredelijke wijze zwijgt. Een beginnend wijsgerig inzicht kan zich aandienen mits de moed wordt verzameld om deze afstand als confrontatie te bezien. De kern van het dilemma: de ontkenning van de wil tot leven. Een ultieme beoordeling of het leven wel of niet de moeite waard is geleefd te worden. Ons verlangen naar duidelijkheid, betekenis en zin komt ons niet tegemoet doordat de wereld is zoals die is. Te midden van deze barre en soms ondraaglijke situatie, zijn er grofweg twee opties: ofwel we ontkennen ons eigen bestaan, ofwel we maken een religieuze sprong. In beide opties zal een wijsgeer niet vervallen aangezien de eerste een totale -en meestal gewelddadige vlucht is van het zojuist geschetste probleem, het tweede 'filosofische zelfmoord' of 'offer van het verstand' door de creatie van het beeld waarin de wereld ordelijk en rechtvaardig zou moeten zijn, in geen geval toevallig of chaotisch. Het is wellicht interessant om bovenstaande perspectieven te doorleven enkel voor een dieper inzicht in de zojuist beschreven materie. In deze revolte namelijk, koester je geen vrees om door anderen als 'vreemd' te worden beschouwd. Trouw zijn aan de filosofie wordt pas getest aan de uiterste rand van gemeenschap. Aan de rand van de afgrond staan we stil en reflecteren we

over onze 'existentiële angst voor de dood'. Een derde en belangrijke optie kan aldaar ontspringen: aanvaard de absurditeit van je eigen bestaan. Zoek geen verklaring of oplossing voor je vragen en verlangens, maar ondervind ze, beschrijf ze. Wordt woordkunstenaar: heb lief zonder hoop op ware liefde, speel toneel zonder theater.

Start.

Ik vaar in het duistere Maya.

Ongespleten gesplitst door begoochelende golven.

Drijf ik naar een aftershow.

*Beweeg onbewogen, als een koorddanser blikkend naar
de onderwereld - het verleden verwachtend, de toekomst
herinnerd - 't feestelijk pandemonium.*

*Vlucht, in doodgewaand verlangen: waarom afdwalen naar
dit verleidelijke festijn der schimmen?*

Ik zou het eigenlijk niet-weten.

Achteraf bezien, was het ook beter geweest om meer in m'n veilige klokhuisje te schuilen: dan was dit alles misschien wel helemaal niet gebeurd.

*Half verzonken in delirium dus, ontstond bij
goddelijke toeval: de vreemdste metempsychose...*

*Op een fruitige fuif waar zeeën van confetti in een
veelheid vlokken, knisperend door de ether vlogen.*

*De stroming omwentelde vanuit onwetendheid door de
cyclus van deze viering als 'denkbeeldige tocht'.*

Een Odanssee.

Ik herinner me nog, vaag - dat iemand h'm aan mij voorstelde.

*Ze had gelijk de suggestie gewekt dat we vrienden
moesten worden:*

'Hij is ook van die gekke raadsels!' Hoor ik haar nog zeggen.

We raakten aan de praat en de klik was er meteen.

*Elstar was een opgewekte Appel, hij was klein; een
partje kleiner dan ik.*

Een aanstekende glimlach.

*Ik werd aangetrokken door z'n vreesloze uitstraling, alsof
de zorgen zó van z'n schil afketste.*

Tijdens het gesprek verbeelde ik, dat ik een pact met h'm zou sluiten.

Toen ik de eerste keer het klokhuis van Elstar betrad was het vol met fruit.

Het was volledig afgeladen omdat een fruitvriend van Elstar, na een lange reis was teruggekomen in Maya.

Een ware dansparade.

Rond middernacht kwam er een Appel naar beneden.

Hij had een tijd boven gezeten en ging recht voor me zitten - een rozerood glitterpak had hij aan, zoals de poorten van de kathedraal die enkel op flamingo's schijnen.

We raakte verstrengeld in een gesprek van fabelachtige aard...

Hij vertelde me over, toen hij net boven was, en verbeeldde dat er veel momenten zijn dat hij er eigenlijk niet écht is.

Ik vroeg wat hij zich bij 'ik' voorstelde.

'Datgene dat overblijft wanneer ik niet handel uit mijn fantasieën'.